

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Nordiske Kroniker

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Nordiske Kroniker", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Nordiske Kroniker*, 1943, s. 55. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-jacobjf_02-shoot-idm139956848834416.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Nordiske Kroniker

Det, som navnlig giver den færøske Dans dens overordentlige kulturelle Værdi, er, at den foruden at være Dans ogsaa er *Sang*. Medens de fleste andre Danse ledsages af Instrumentalmusik, bruger man til den færøske Kædedans Folkeviser, episke Kvad. Ja, det tør oven i Købet siges, at Kvadene er det egentlige, medens Dansen er en Slags Akkompagnement til det, som foredrages. Det er under dette Synspunkt, at Dansen rettelig bør betragtes. I sig selv ser den ikke ud af ret meget, det er de samme Trin om og om igen, som først ved Kvadets Indhold faar deres Betydning. Vi har et enestaaende Eksempel paa Middelalderens Fællesaand og selskabelige Sans. Medens en enkelt — eller nogle faa — i Sang foredrager en Fortælling, ledsager de øvrige Handlingen ved Dansetrin og ved stadigt at synge Omkvædet, der ofte indeholder en Slags Grundstemning. Naturligvis er der den inderligste Sammenhæng mellem Kvadets Indhold og Dansen. Er Fortællingen sørgelig, danses der sagte, er der Kamp, træder man haardt i Gulvet, berettes noget morsomt, er Rytmen kaad og springende. Dansen bliver et konstant Udtryk for de Lyttendes Stemning — ja selve Foredragets Puls. Jo bedre Dansen bliver, jo mere smelter Kæden sammen til et Hele, til et stort kollektivt Væsen, én mægtig Rytme. Individualisme er der ikke megen Plads for.